

Mihaela Butnaru, născută în 1988, la Bârlad. Studiază limbi clasice și moderne. Spirit autodidact, citește mult, scrie cu măsură, cu înțelegere. Proză publicată în: *Cronica, Porto Franco, FeedBack, Procust*. Premii la concursurile naționale "Tinere condeie" și "Autori: copiii!" Volumul de debut este deocamdată un plan.

Mihaela BUTNARU

Pericolul genunchiului învelit

Așteptarea nu mă lasă să dorm, prietene, fie că aștept o scrisoare, fie un semn micuț și dulce, fie că aștept lucrul acela surprinzător care să mă facă femeie (chipurile). Lângă patul meu, crește numărul de cărți necitite, uitate, din lehamite, din nepăsare. Crește și numărul jocurilor stupide pe foi roz, o teamă de care habar nu ai... și de aceea crește. Cu cât aștept mai mult un zgomot, cu atât mi se face mai frică; picioarele în șosete lungi, mâinile în mănuși, ochii închiși, cine mă poate atinge îmi va lua mințile. Hai să-ți spun o poveste, singura pe care o știu. Astfel vom uita de ceea ce se întâmplă acum, de dulcea monotonie cu care sărut, de ziua friguroasă de care mă tem. Să-ți spun o poveste: mâine va veni un cavaler, cu maniere, cu multe arme, îmbrăcat cum se cere. Și acest cavaler, care nu știe nimic despre lumea noastră, vine cu naturalețea pe care i-o dă vârsta și cu mintea plină de lucrurile pe care le-a văzut până acum. De aceea, eu nu l-aș surprinde în nici un fel, sunt prea tânără și îmi port tinerețea nu cu mândrie și nu cu bunăvoință, puțin dispreț, cum ar trebui să fac, ci cu rușine, ca pe o pelerină veche, răsucită, cârpită. Și mai mult decât rușine este frica, măruntele temeri care mă amorțesc, tinerețea și-a făcut casă în mintea mea, mi se vede pe chip, netezește orice întrebare, mi se vede în pielea prea subțire, mă trădează, o ghicesc sub haine, fiecare gest îmi trădează tinerețea. Doar atunci când intru în apă fierbinte, când stau în cada plină cu apă care arde, mă văd cum aș vrea să fiu. Numai că acest moment este scurtat, apa se evaporă orice ar fi, în baie aburii se ridică spre tavan, eu nu pot, genunchii devin strălucitori, prosoapele așteaptă. Mi se închid pleoapele. Să nu crezi că noaptea liniștește lucrurile, schimbări și deznădejdi au loc mereu. Femeia aceasta, care stă în picioare, să îi spunem Marlene, s-a gândit toată noaptea că va pleca, a vrut să se ridice din pat de câteva ori, se și imagina mergând pe stradă în cămașă de noapte, se și imagina trează când alții dorm, frumoasă când altora li se îngălbenesc dinții și ochii. Dacă tot știa acestea, nu s-a mai ridicat până în acest moment,

când și-a găsit curajul să vorbească. Ar putea să stea în fața unei oglinzi mari, să spună cu voce tare textul (primul). În mare parte, acesta este un text, îl simte o dată, a doua oară deja e prostește, trebuie repetat, totul trebuie repetat, până îi intră bine în cap și îl poate spune cu ochii închiși:

Cel mai bine ar fi să mă evapor, să dispar fără cea mai mică durere, nici una din noi să nu-și dea seama. O fi greu. Aseară am băut până când am simțit că se învîrte camera cu mine. Chipuri fantastice se uitau la mine din tavan, pe toate le mai văzusem măcar o dată, pe stradă. Așa o fi când te îmbeți, începi să vezi tot felul de lucruri, așa o fi; ce gol îmi e capul, poate că dacă dorm, toate se vor întoarce în mintea mea. Dacă închid ochii, figuri fantastice se uită la mine din tavan, pe toate le-am mai văzut undeva... Becul se stinge singur, e acoperit de pământ, dacă închid ochii...corpul meu vorbește cu mine, se adună în valuri, pleacă. Pot să îi fac ceva? Mă gândesc la el, atât. Cu același tremur pe care îl am când închid și deschid fermoarele hainelor, nasturii, cusăturile, neștiind dacă mă dezbrac sau nu, neștiind ce urmează să fac. Stîngăcia mă trădează, ca să vorbesc clar și să mă mișc cu siguranță, repet în oglindă, mă întind pe covor, revin. Voi face așa până când voi ști totul pe de rost.

Nu mă întreb cine a vorbit până acum, nici nu e greu să devii confuz, când nu ai unde să te ascunzi. Dar eu aștept și așteptarea mă face lucidă, cu cât aștept mai mult, cu atât îmi vine mai greu să vorbesc. Ca să nu-și dea nimeni seama, călătoresc cu actorii din filme, încerc să intru în mintea lor, să fiu la fel de suavă ca ghidul în Hermitage, să arăt fără cusur în haine roșii, pe cine păcălesc, până și ei tremură. E totuși cineva care ar putea face asta pentru mine, e totuși cineva care ar putea vorbi, prietene. Dacă ți-am povestit atâtea despre mine, nu înseamnă că am vîndut mai mult decât pot obține. Tu o să mă ajuți să fiu acolo la timp, fără să mă rătăcesc. Să trec pe lângă nebunii despre care nu se scrie, despre care nu se știe mai nimic. Cei care nu au habar să meargă pe stradă, care nu mai au dinți și de aceea se acoperă cu mîna când rîd, cei care văd pereți peste tot. Trebuie să îi citesc rapid, să pot ajunge înainte ca marele eveniment să înceapă, am nevoie de cafea, nu de prieteni(al doilea):

Un copil care urlă e cel mai frumos cîntec al morții. Toți cei care călătoreau acum douăzeci,

treizeci de ani au știut asta. De aceea plecau, să scape de casa lor cenușie, de mintea cenușie, totuși, nu ai cum să scapi. Bunicul pleca mai mereu, vecinii își amintesc foarte vag figura lui, unii nu l-au auzit niciodată vorbind. Se poate că nici nu a vorbit, el era un om al acțiunii, al motoarelor, al paharului plin. Nu seamănă cu poza asta rigidă, costum alb-negru, un obraz alb, celălalt; cine poate dovedi că pielea se face grea, că mâinile devin tot mai lungi și se apropie de pământ, cine tremură. Nu se poate, toți vecinii își amintesc cât era de cheflui, cum le-a cucerit femeile nu spun, dar se înțelege. Și nu zicea o vorbă. Cine poate dovedi tusea, că vărsa și sufletul din el după beții, că tăcerea încăpățînată nu e un semn de bărbăție, cine-și bate capul cu asta. Destul că fata lui nu l-a auzit spunîndu-i vreo vorbă, l-a văzut de câteva ori, prin gaura cheii. Eu nici nu îi știu numele, în mare, spun că nu mă interesează.

Aici se termină, de fapt, povestea care nu trezește spaime, pentru că este neadevărată. Mai frică îmi e de o privire fixă, de o întrebare venită din mulțime, de confuzie. Lucrurile acestea se leagă strîns, fără durere, așa cum se prinde haina udă de piele, se întâmplă dimineața, în fața oglinzii, se întâmplă seara, deasupra patului; văd bilețele peste tot, cite o povestire în scrumieră, cite un sertar deschis:

În visul meu, scribul nu doarme. E din cauza lui. Noapte de noapte, își potrivește cuvintele. Nu apuc niciodată sfîrșitul visului, când vreau să știu dacă doarme ziua, dacă are familie. Doar mâinile fine potrivește cuvinte, așa trebuie să fie, ca să potrivească vorbe, mâinile fine trebuie să caute multe corpuri mai întîi. Cel care scrie...scrie pe genunchi, în palmă, pe lampa încălzită, stă în visul meu ca într-o scoică, o parte e lumea lui necunoscută, cealaltă e mintea mea, la fel de misterioasă. Mă uit la el, pe mine nu mă pot privi, pentru că dorm, pentru că am picioarele învelite, pericolul genunchiului învelit, principiile egalității în somn, îl privesc în somn pe scrib. Cel ce scrie nu se uită cu cine stă în pat, cel ce scrie nu uită totuși nimic, iar scribul meu nu îmi aparține decât mie. De aceea, stau lângă scară, sprijinită de tocul ușii, mă joc cu nasturii cămășii, poate îl voi seduce și se va opri. El totuși nu se oprește niciodată. Când se ridică, merge cu spatele.

Bogdan GAGU

tablou de Paște

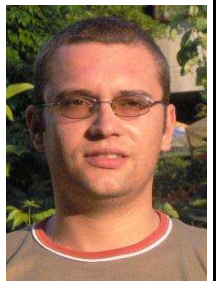
stai goală pe scări Pe-acolo fug eu când se pune de-un incendiu
te văd în dungi Fereastra e spartă Umbrele se miorlăie la lună
în ziarul de azi într-un chenar gri era un raport
cerul contra orașului Acest oraș care scuipe lene tipic anilor douămiști
costumul meu miroase a fum Colegii de cameră au copt cartofi mucegăiți
îți șoptesc să pleci Nu m-auzi Îți strig Fugi
răsăritul se-apucă de-o apocalipsă Acum rupe orizontul
chipul tău văzut din unghiul acesta pare albatros fără respirație
patru ore și cinzeci de minute Corpul tău capătă un aspect gri mânjit cu un
galben mort
stai trează De ce? E trecut de ora nouă A venit timpul să dormi și tu o tură
șapte îngeri dansează în punct O sută de mii de draci dansează în punct
tu ești progenitura avortată de cele două emisfere bolnave de-a fi
ce pretenții să mai am la tine care ești ființă umană să te îmbraci
să de dezbraci Să vezi și să mori când ți se cere
de ce? Divinitățile se omoară zilnic Tu de ce nu ai omori
dacă îngerii mai prăjesc din când în când câte un drac
dacă dracii mai prăjesc din când în când câte un înger
miroase a fum Costumul de firmă mi-a luat foc Te iau de mână Alergăm pe

scări
ne oprim la unu Mergem la duș și te omor
Era timpul să mori

nu crede...

cămașa mea de copil stă așezată militărește într-un fotoliu
sfîșiată de privirile unui manechin cu suflet de vată
există
un mozaic din care înfloresc oameni
cu glasul lor rămas un snop de bălbăieli șirete
cu umbre târătoare ce-mi golesc leșul de copilărie
cămașa mea de copil nu mai visează
nu crede în moloz creator adunat în volume
nici în purgatorii de oase remodelate în
singurătăți
există
un mozaic din care înfloresc oameni
cu glasul lor devenit umbră maturității

cămașa mea de copil răpită
îmi spune să nu mai fug

Bogdan Gagu s-a născut în anul 1982, la Buzău. A absolvit Colegiul Național "Bogdan Petriceicu Hasdeu". Este student la UPB, Facultatea de Energetică. Publică pe site-ul www.poezie.ro și în suplimentul literar al revistei "Biserica de Lemn". Premiul I la Festivalul Național de Creație "Mihai Eminescu", 2005.